

Evan Jensen: Der må jo være orden på menneskets indgang i og udgang af et moderne samfund. At fødsler og dødsfald skal anmeldes, er helt nødvendigt, og at det skal ske til folkekirkenes ministerialbøger, må efter dansk tradition forekomme rimeligt og naturligt, når der nu skal ske en forenkling på dette område.

Endelig skal lovforslaget ses i sammenhæng med et andet lovforslag, som behandles her i tinget i øjeblikket, lovforslaget om opbygning af det centrale personregister. Tanken er, at de grundlæggende persondata vedrørende børn, der fødes efter registrets oprettelse, skal tilgå dette register gennem folkeregistrene i form af indberetninger fra ministerialbogsførerne.

Det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at det er tanken, at anmeldelse af fødsler og dødsfald skal ske skriftligt på særlige blanketter. Dette finder jeg meget hensigtsmæssigt. At ordningen bliver mere rationel og praktisk at administrere, hvis antallet af indberetningssteder begrænses, og at der ikke bliver mulighed for, at indberetningsstedernes områder overlapper hinanden, er rigtigt. Men det giver jo en anden situation for de anerkendte trossamfund og for valgmenighederne, hvis medlemmer hidtil har haft adgang til at anmelde fødsler til trossamfundenes eller valgmenighedernes egne ministerialbøger. Jeg forstår dog, at trossamfundene ikke har noget imod, at denne adgang ophører. Jeg hilser med tilfredshed bemærkningerne om, at trossamfundene vil modtage melding om fødsler og dødsfald blandt deres medlemmer.

Det fremgår af ministerens fremsættelses-tale, at der vil være mulighed for en betydelig simplificering af ministerialbogsførelsen, når samarbejdet med det centrale personregister kommer i gang. Det er rimeligt også her at rationalisere i det omfang, det er muligt — og med disse bemærkninger kan jeg på venstres vegne anbefale lovforslaget.

Nordqvist: I 1938 nedsatte justitsministeriet et udvalg med det kommissorium at foretage en kritisk undersøgelse og vurdering af de regler, der dengang og nu gælder vedrørende registrering af civilstand, d. v. s. registrering af fødsel, ægteskab og død m. m.,

samt hvorvidt ændrede regler, særlig oprettelsen af et civilstandsregister, burde indføres. Man kan ikke beskyldte udvalget for at være hurtigløbere. Det holdt desuden hvilepause under besættelsen, da der som bekendt skulle spares endog på den menneskelige energi, og først i 1951 afgav udvalget betænkning. I denne fremførtes en vigtig kritik af gældende retstilstand, uden at rette vedkommende dog traf foranstaltninger til udbedring af forholdene, og selv om det foreliggende lovforslag betegner et fremskridt, bør man efter min opfattelse overveje, om ikke en yderligere effektivisering og rationalisering af de i lovforslaget omtalte forhold er mulig.

Ifølge lovforslagets § 7 skal loven ikke gælde for de sønderjyske landsdele, hvor anmeldelse af fødsler og dødsfald med borgerlig gyldighed fortsat alene kan ske til personregisterførerne, hvem det påhviler at indføre anmeldelserne i de af dem førte registre. Ved genforeningen i 1920 opretholdt man denne ordning, hvorefter anmeldelse sker til de borgerlige myndigheder, og bevarelsen af denne særordning begrundedes alene med, at det ville være i høj grad ønskeligt at få tilsvarende registre i det øvrige Danmark. Jeg finder, det er uholdbart fortsat at opretholde en særordning for en del af landet — en særordning, der nu har været gældende i 48 år, og jeg vil derfor henstille, at man, uden dog nødvendigvis at bruge 13 år, drøfter muligheden for at indføre samme ordning for hele landet.

Da vi ikke længere har dåbstvang og ej heller tvungen kirkelig vielse, finder jeg, at man yderligere bør overveje, om ikke anmeldelse skal ske direkte til folkeregistrene, hvis indhold skal samles i centralregistret. En sådan ordning er særdeles effektiv; den vil spare den betrængte statskasse for store udgifter og præsterne for en masse kontorarbejde, og man vil herefter helt kunne overlade til den enkelte at afgøre, om han ønsker den borgerlige registrering efterfulgt af en kirkelig handling.

På denne måde ville vi komme i overensstemmelse med praksis i de fleste andre vesteuropæiske lande, og jeg mener, at oprettelsen af et centralt personregister må være en passende anledning til at tage en principiel drøftelse af de herhen hørende pro-